

8

Ročník X

říjen

2008

číslo

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

úvodník

A co rok šedesátý devátý?

Myslím, že tak intenzivní mediální vzpomínání na srpnové události roku 1968 nikdo z nás nečekal. My starší máme své osobní vzpomínky a teď z televizních komentářů, besed s pamětníky i z amatérských záznamů jsme si mohli dobře oživit vzpomínku na úžasnou jednotu, solidaritu a vstřícnost Čechů i Slováků v spontánním odporu proti sovětské invazi. Usmáli jsme se vtipným sloganům typu: „Ivane jdi domů, čeká tě Nataša“, které odvážní jedinci vylepovali na zdi domů, nebo jsme ocenili odvahu těch, kteří se pokoušeli navázat s vojáky na tancích diskusí o nesmyslnosti jejich počínání. Existuje i filmový dokument, jak několik českých dívek hodilo směrem k ruským vojákům kytici rudých karafiátů, snad jako připomínku květnových dnů roku 1945.

Dobře se nám dnes vzpomíná na ty pohnuté srpnové dny a přejeme si, aby zejména mládež si povšimla, jak jsme se my, Čechoslováci, tenkrát jen tak „nedali“. Ale co přišlo potom? Jak probíhala tzv. normalizace? Pokud vím, nejdřív se museli zodpovídat ze svého „úletu“ komunisté. Oni jako členové vládnoucí strany měli za každou cenu hájit její zájmy, tj. svým podpisem stvrdit souhlas s oficiálním prohlášením, že „v důsledku nástupu reakčních sil usilujících o kontrarevoluci byla internacionální pomoc sprátcených armád nutná a nevyhnutelná.“ Řada komunistů odevzdala více či méně okázale svou stranickou legitimaci, tisícům bylo ukončeno členství na základě jejich kompromitujících postojů v srpnovém období. Na chvíli se zdálo, že tím je politická „čistka“ dokončena, strana doplní své stavy novými zájemci o členství a vše se vrátí do bývalých kolejí. Ale kdež! Je zapotřebí srazit na kolena i nestraníky, kteří zastávají nějakou vedoucí funkci nebo mají alespoň středoškolské vzdělání. I oni nechť na svých pracovištích přistupují jednotlivě před tzv. výběrovou komisí sestávající z ředitele, dílčího šéfa, předsedy podnikové či okresní organizace KSČ, a tam svými ústy prohlásí a podpisem stvrdí, že vstup sovětských vojsk byl nutný a žádoucí. Jak KSČ (možná na pokyn z Moskvy) rozhodla, tak se také stalo. Kam zmizela odvaha a statečnost srpnových dnů, významně zdůrazněná upálením Jana Palacha v lednu roku 1969? Ačkoliv nikdo oficiálně nedeklaroval, že odmítnutí podpisu způsobí ztrátu místa, přepadla lidi úzkost a strach do té míry, že jako ovce vcházeli do vybraných místností a podpisovali žádané. Nebyla bych o této situaci tak dobře informovaná, kdyby nás nezasáhla osobně. Žili jsme na severní Moravě, já byla na mateřské dovolené a manžel, byt nestraník, zastával místo vedoucího montáží. Měl pod sebou asi 25 stavbyvedoucích a 300 montážníků. Odvážil se komisi přesvědčovat a nepodepsat. Vykázali ho z místnosti a pozvali na další termín. Namítl, že svůj názor nehodlá změnit. V dopoledních hodinách následujícího dne mi domů zavolal ředitel podniku a požádal mě, abych manželovi domluvila. Zmohla jsem se pouze na objasnění, že „čtvereček nelze prohlásit za kolečko“, a tudíž ať změnu postojů nečeká. Podpis se zahrál do „autu“ s tím, že mu na podpisový dokument napsali doložku, že „je pracovitý, ale v politice nemá jasno, což si místní organizace KSČ bere za úkol napravit.“ Manžel musel pracovat velmi pilně, aby jeho pracovní výkon byl nenapadnutelný. Myslím, že řada charakterních lidí, kteří bez sebemenšího „boje“ zradili své svědomí, si nese následky dodnes. Uvědomuji si ovšem, že bez hlubších a konkrétních znalostí dané

situace nelze nikoho odsoudit. S úctou a obdivem hledím na ty, kteří našli odvahu podepsat později Chartu 77 a přežít všechny repreze z toho vyplývající. Myslím, že by církve a konkrétní sbory měly těmto statečným jednotlivcům i rodinám věnovat zvýšenou pozornost. A co my ostatní? Prosme Pána Boha, aby nám do budoucna v mezních situacích dal trochu odvahy ctít pravdu, jak to vyjádřil Mistr Jan Hus, aniž by nás čekal jeho dramatický konec.

Jana Slámová

bylo

Tradičně netradiční pobyt na Blažkově

Počátkem srpna se rodiny ze sboru Brno I tradičně setkávají ke společně prožitému týdnu na Blažkově. Bylo tomu tak i v letošním létě. Od sobotního odpoledne jsme se začali sjíždět a očekávali jsme radostně prožitý týden ve společenství bratří a sester napříč všemi věkovými kategoriemi.

Začal však netradičně: ti z nás, kteří trávili prázdniny a dovolené mimo Brno, se až tady dověděli dvě smutné zprávy, že nás navždy opustili a mají pohřeb bratr Šebesta (všem znám jako Jenin a dovolím si podotknout, že bez jeho dlouholeté a usilovné práce by možná ani nebyl žádný Blažkov) a sestra Syptáková. Někteří zástupci rodin odjeli proto do Brna zúčastnit se posledního rozloučení s nimi.

Ale zpět ke dnům, které jsme strávili na Blažkově. Na nedělní bohoslužby jsme se vydali po společné snídani, někteří pěšky, někteří auty a jiní na kole. Během dopoledního biblického programu pro dospělé nám Jiří postupně přibližoval apokryfní knihu Tobiášovu a vždy bylo o čem diskutovat.

Dětem se během dopoledne věnovali mládežníci, kteří realizovali program připravený Věrou Popelářovou. Zpívali spolu, četli Bibli, seznamovali se s přírodovědnými experimenty a nakonec si i detektivně zapátrali.

Odpolední program byl volný (navštívili jsme „Strašidelný zámek“ v Dolní Rožínce, chodili se koupat, hráli spoustu her jak míčových, tak stolních). Středeční odpoledne však bylo netradiční – shlédli jsme divadelní představení (Divadlo Víti Marčíka), do něhož byli zapojeni i diváci.

Na takovém hromadném pobytu je třeba se postarat i o žaludky přítomných, a toho se opět skvěle ujali jako loni Klára a Marek Balášovi a netradičně menší měrou jednotlivé rodiny přípravou jednodušší večeře. Bylo také třeba topit, chystat dřevo a umývat nádobí, čehož se postupně účastnili všichni přítomní.

Samozřejmě nemůžeme vynechat odpolední „rukodělky“. Tvořilo se z mnoha materiálů a množství technik (keramické a korálkové ozdoby, malované svícny a barvené šály, trička apod.).

Každý večer se děti (a nejen ony) těšily na Večerníček o Broučcích. Večerní programy pro dospělé byly také velmi zajímavé: Jakub Ventruba pohovořil o očních vadách a jejich odstraňování či zmírňování. Ivona Klocová nám přiblížila hodně o našich zubech a zvláště pak o péči o ně. Bratr farář nám povyprávěl o cestě po Kosovu a promítl působivé fotografie. Manželé Pokorní nás provedli kanadskou přírodou a podělili se o zážitky z putování, a poslední večer nás V. Malach pozval ke sledování filmu Misie.

Celý týden s námi strávila rodina Kingových z Ameriky. Káťa i Jeremy však ovládají češtinu a tak jsme s nimi mluvili česky i anglicky – a že bylo o čem mluvit. Doufám, že jejich tři děti se něco málo česky přiučily při hrách s těmi našimi.

Tradičně se konala páteční podvečerní bohoslužba s vysluhováním Večeře Páně a křtem sestry Lenky Kosohorské. Ovšem vše proběhlo netradičně jak místem, tak způsobem: sešli jsme se u řeky a byli účastni křtu ponořením do vody. Prožitek to byl vskutku nevšední a nadmíru hluboký.

V tomto nádherném společenství za Boží všudypřítomnosti uběhl náš krásný týden na Blažkově. Doufám, že všichni zúčastnění odjíždějí obohaceni o skvělé zážitky, hlubší vztahy, a těší se na příští rok.

Marie a Barbora Kunderovy

Varhany a nedělní oběd

V neděli 27. 7. doma obědváme neobvykle pozdě. Co je toho příčinou? V Blahoslavově domě při bohoslužbách hraje na varhany Barbora Vtípilová a poté nás v Losově sále seznamuje s evangelickou nadací Villigst (www.evstudienwerk.de), která podporuje její studium církevní hudby na Vysoké škole umění v Berlíně. Bára, po vychození nedělní školy v Blahoslavově domě a několika letech zpěvu v Kůrovci, již čtyři roky dře v Německu na této prestižní škole.

Sedíme u koprové polívky a otec se rozvypráví: „Když zazněly první tóny, tak jsem si řekl, hraje Maňák, to bude zážitek. A ono to bylo ještě lepší než Maňák! Ty doprovody písní, jak to hraje s citem vzhledem k textu, to je fantastické. Zřejmě na tu píseň myslí, člověk, který by nechápal, oč jde, by to tak nezahrál...To není jen píle, to je i zaujetí – ono to vzájemně souvisí, když je člověk zaujatý, tak je i pilný...“

Slyšíme Preludium e moll Nicolause Bruhne, Te Deum Maxe Regera, Bachovu chorální předehru Wachet auf, ruft uns die Stimme, Toccatu in G J. A. Reinckena a další. Málokdo z nás tušil, jaké zvuky se z varhan v Blahoslavově domě dají vykouzlit.

Sobotní odpoledne jsme doma strávili zcela neplánovaně otevíráním dveří od bytu, které se otci zabouchly, aniž by měl klíč. Když se mi po velkém úsilí, při kterém si člověk v duchu říká: „Pane Bože, ať už to tímhle posledním klíčem jde!“, podařilo zámek bez volání zámečnicka otevřít, říkám s úlevou otci, že by za to měl dát pětistovku v kostele. Bere mě za slovo a odevzdává peníze v neděli překvapeným sborovým sestrám se slovy: „na varhaníky!“. Při obědě pak vysvětluje: „řeknu Vítkovi, že by měl být založen fond na varhaníka, aby v našem sboru mohli občas hrát studenti a dostali za to zapláceno, a aby dobří hudebníci neztráceli kontakt s naším sborem.“ Uvidíme, najde-li se způsob, jak by se to dalo řešit. Každopádně ale: Báro, zase přijed' zahrát!

Marta Procházková

(Poznámka takřka redakční: Barbora Vtípilová pojmenovala svou prezentaci 27. července v Blahoslavově domě: „Církevní hudba naživo i neživo, aneb: Jak uživit varhaníka.“ - Jaroslav Vítek)

Soustředění Cantate Domino v Poličce

15. – 17. 8. se sešli zpěváci ze sboru Cantate Domino ke svému letnímu soustředění v Poličce. I když nám skoro celý víkend propršel, na dobré náladě nám to neubralo. Díky nezměrné přepřelivosti našeho dirigenta Libora Nykodýma jsme se začali učit několik nových písní, které budeme zpívat při návštěvě evangelického sboru v Nejdku v říjnu. Procvičili jsme si některé už známé písně, které jsme zazpívali při nedělních bohoslužbách v Krouně. Místní farář David Sedláček nás pozval na faru, kde jsme poseděli při dobrém pohoštění a rozhovoru. Na zpáteční cestu do Brna jsme se vydali s pocitem dobře vykonané práce v milé společnosti.

Marie Melicharová

O dvou nedělích v Sutivanu

Bylo před pár lety jedno nedělní ráno. Nad mořem se nesl hlas zvonů, dveřmi a okny kostela velebně zněly staré varhany. Stál jsem tam poprvé a hlavou mi probíhal film života našeho táty - třpytivá nedělní rána, vzduch rozechvěný tóny harmonií, varhan a zvonů v Zásmukách, Pusté Rybné a Dvakačovicích, a najednou se k tomu přidaly zvuky vln, varhan a zvonů v místě, kde se náš táta narodil. Našel jsem to, co jsem nehledal, a cítil to, co jsem nečekal. K rodné Vysočině přibylo další „naše - moje“ místo.

Můj bratr Bohdan a jeho žena Jana tu našli své „místo na slunci“ před deseti lety. Samozřejmě si našli svoje místo i v místním kostele Nanebevzetí Panny Marie. K hlasu zvonů se tehdy přidával jen zpěv shromáždění. Tóny varhan chyběly, prý už dosloužily.

V novém letním domově objevili Bohdan s Janou staré pamětníky a památky z dob, kdy v Sutivanu žila rodina našeho dědy, a našli nové přátele, mezi nimi pana faráře a jeho farníky, kteří přijali za svou Bohdanovu ideu opravy varhan. Ke sbírce, kterou udělali na opravu varhan švýcarští evangelíci v Curychu, přidali místní svoje dary, a tak mohl Bohdan pozvat české varhanáře. Po letech se varhany znovu rozezněly.

Letos v červnu jsem byl znovu v Sutivanu se svou rodinou a dalšími příbuznými. Připomněli jsme si nejen 100 let od příchodu našeho dědy Dr. Antonína Mikoláška, ale za účasti místních veličin a pana Kühnla - českého velvyslance v Chorvatsku - jsme se podíleli na oslavě tradic česko-chorvatské spolupráce. Bohatý program společně připravili Bohdan a vedení obce Sutivan se štědrým přispěním turistických agentur. Byly projevy, tančilo se na nábřeží, krásný mužský sbor zpíval mezi projevy řečníků v letním kině. Bohdan připomněl svým filmovým dokumentem, jak své místo na slunci hledal kdysi náš děda a on dnes. Asi polovina z více než padesáti přítomných členů našeho rodu zapěla Bohdanův song k oslavě Sutivanu. Večer skončil občerstvením, které společně připravili místní občané, podnikatelé a úřady. Představte si naše sborové slavnosti a vynásobte to aspoň dvakrát a budete mít představu o tom, jak nás a sebe navzájem hostili. To bylo večer, ale tomu všemu předcházelo krásné nedělní ráno.

Podruhé jsem stál na terase nad nábřežím. Zněly zvony a varhany, kostel se zaplnil do posledního místečka. Vešli i členové našeho rodu. Na závěr mše svaté nejprve poděkoval pan farář Bohdanovi za pomoc s opravou varhan a náš rodinný chór pozval před oltář. Bratrův nový kánon „Víra, naděje, láska“ byl završením společné bohoslužby a předznamenáním dalšího našeho společného života bez hranic států a vyznání.

Bylo léto, zrály maliny a kdo mohl, jel k moři. K tomu „našemu“ slunnému Jadranu nejčastěji. Pro naši rodinu to letos byla cesta do dějin našeho rodu i

---

„našich národů“.

Nejsme jediní, kteří mohou v Dalmácii najít stopy života svých předků a své příbuzné a známé. Nejsme jediní, kteří mohou hledat skuliny v plotech mezi lidmi různé víry

David Mikolášek

Pohlednice tolerančních modliteben

Na konci roku 2008 u příležitosti 90. výročí vzniku ČCE spojením církví luterského a reformovaného vyznání vyjde soubor pohlednic „Toleranční modlitebny v kraji Vysočina“. Fotografie Jana Vondry v grafické úpravě Jarmily Marvanové provázejí texty Marty Procházkové. Každé doposud stojící modlitebně je věnována jedna pohlednice s fotografiemi exteriéru, interiéru, datací vzniku, pozdějších přestaveb apod. Třináct pohlednic (Daňkovice, Horní Dubenky, Horní Krupá, Horní Vilémovice, Humpolec, Jimramov, Kruceburk, Moraveč, Prosetín, Sázava, Sněžné, Strměchy a Veselí) doplňuje obálka s historickým vyobrazením dvou dnes již zbořených modliteben (Nové Město na Moravě a Rovečné), mapkou, půdorysem modlitebny a stručným úvodním textem o tolerančních modlitebnách na Vysočině. Celý soubor bude za cca 50 Kč k dostání ve sborech ČCE, které o jeho distribuci projeví zájem (bližší informace: Ing. Jan Vondra, aerofot@quick.cz, 603749991).

Soubor pohlednic těchto malebných evangelických staveb, z nichž alespoň některé jsou určitě našemu srdci blízké, se může stát milým drobným vánočním dárkem.

Marta Procházková

„Museli jsme se rozloučit“

Obvykle taková věta oznamuje (údajně šetrným způsobem), že někdo dostal padáka. Nejsnáze to probíhá tehdy, když takzvaně „odejde na vlastní žádost“. Redakční rada Setkávání však oznamuje, že se skutečně musela rozloučit se svým členem, který sice odešel na vlastní žádost, ale popravdě to byla neméně žádost sboru ČCE ve Vizovicích. Bratr Jiří Malý, do léta ještě farář v Brně II, totiž odešel právě tam na své nové působiště.

Prázdné místo, které po něm v redakční radě zůstalo, je znát. Netřeba připomínat, že na vydávání Setkávání spolupracoval řadu let – a kdo bude připravovat jeho bibliografii, bude si muset rezervovat dost řádků na soupis jeho příspěvků. které jsme si tu po ta léta četli.

Jak už to bývá, nedá se však ani mezi řádky přečíst, čím svou redakční práci provázel. Shrnutí bývá vždycky příliš stručné, přesto se sluší označit jeho působení přívlastky: spolehlivý, přesný, důsledný, naslouchající, otevřený, přívětivý, disponující velikou zásobou laskavého humoru. Na redakční radě bylo snadné přesvědčit se, jak užitečné a radostné je s bratrem Jiřím spolupracovat (stejně jako tomu bylo při společných pracích ve sboru Brno II).

Přejme sestrám a bratrům ve Vizovicích, aby se mohli ze služeb bratra faráře Jiřího Malého těšit stejně, jako jsme se z nich mohli těšit my. A tobě, Jirko, kdykoli a kdekoli otisknou, co napíšeš, ať je to jako dosud k užitku mnoha dalších zaujatých čtenářů.

Za redakční radu tak vděčně smýšlí a upřímně přeje Jaroslav Vítek

Cesta a křest – způsob života

Snad každý si v průběhu života klade otázky o smyslu svého života na zemi. Kde brát odhodlání stále znovu aktivně a s radostí v srdci prožívat život ve společnosti bližních a přijímat ho pokorně ve všech podobách? Kde brát sílu v situacích, kdy nám není dobře? Jak si poradit s nespravedlivostmi? Sám, či s něčí pomocí? Lze je dokázat strpět a uchovat si přitom pokoj v srdci? Kdo by si to nepřál? A přitom existuje způsob, jak toho dosáhnout. Stačí tak málo – spolehnout se, že Bůh mě nikdy neopustí na cestě životem a dokáže odpouštět hříchy, vidí-li upřímnou snahu žít v křesťanské víře a vědomí Boží spravedlnosti a pomoci. Je to málo nebo je to všechno, sama podstata existence? To je velké dilema pro člověka nevěřícího, hledajícího teprve cestu k víře v Boha ve všech jeho podobách a k jeho lásce.

Tyto a mnoho dalších otázek jsem si kladl v minulém roce, ptal jsem se a naslouchal přátelům ve sborech v Šumperku a v Brně, četl jsem mnoho výkladů slova Božího a samozřejmě Bibli. Nevím, jaké to je vyrovnávat se ve věku puberty a v dlouhém období tápání ve světě dospělých před konfirmací s pochybnostmi nad vlastní upřímností ve víře v Boha. Má-li však mladý člověk laskavé a pevné vedení a oporu v rodině a nejbližších přátelích, věřím, že svoji darovanou víru v srdci definitivně zakotví a potvrdí. Získá-li ji člověk dospělý se všemi předsudky a zkušenostmi nevěřícího člověka, váží si tohoto největšího daru o to více.

V evangelických společenstvích jsem přijímal víru více než rok, půl roku jsem navštěvoval kurzy Alfa a Beta v Brně, rozmlouval jsem s lidmi mně velmi blízkými, velmi vděčím za otevření svého srdce farářům Jiřímu Gruberovi a Jiřímu Malému v Brně, a především faráři Petru Maláčovi, jeho ženě Editě a sestře Ladce Fajtlové v Šumperku.

Samotný křest mi byl darován. Víím, že mi ho nikdo nemůže vzít. Ten pocit naprostého odevzdání a současně aktivního vstoupení do vůle Boží, tu radost ze sdílení jeho jednání, pocit pokory a zároveň odhodlání zasloužit si jeho nekonečnou milost, přičinit se o Jeho oslavu. Nevím, jak křest prožívá každý jednotlivě, ale skutečná síla a pravda přišla v okamžiku, kdy jsem při této svátosti byl s Bohem sám. Věřili jsme si. Tak jsem to cítil. A jsem odhodlán se stále snažit. aby to tak zůstalo.

V Brně na dalších bohoslužbách jsem byl na křtech dvou dětí. A ten okamžik splynutí při vlastním křtu se mi opět vrátil. Přál bych si, aby tomu tak bylo stále. A přál bych to všem bratrům a sestrám. Za to se modlím.

Miroslav Staněk

Nový ročník kurzů Alfa v Brně I

Bude zahájen ve středu 8. října a bude pokračovat každou středu až do 17. prosince. Je to dobrá příležitost a místo, kam můžeme pozvat a přivést své přátele, kteří se nezávazně zajímají o křesťanskou víru, bibli a církev. Během deseti večerů poznají nové přátele, dozvědí se o základech křesťanské víry, a především budou mít možnost o tom všem hovořit v malých skupinách u stolů. Začíná se vždy společnou večeří v 18 hodin.

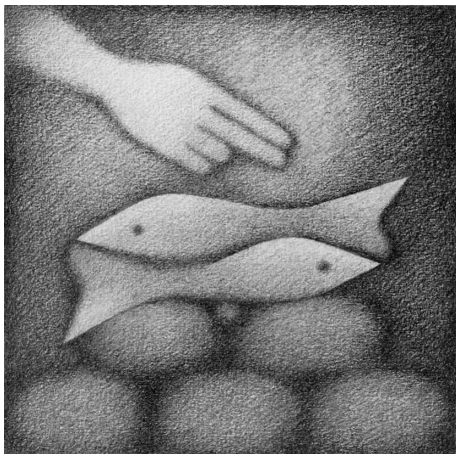
Kurs probíhá paralelně v několika církvích v Brně tentokrát pod heslem

„Záleží na mně někomu?“

Jiří Gruber

čteme bibli

Nasyčení pěti tisíc – Jan 6,1-15

Když Ježíš uzdravoval nemocné, mohlo se zdát, že zdraví ho potřebovat nebudou. Když odpouštěl hříšníkům, vypadalo to, že spořádaní a slušní lidé si vystačí bez jeho pomoci. Ale když nasytil pět tisíc hladových, bylo jasné, že přišel, aby pomohl nám všem. Bez jídla nevydrží žádný člověk. Nasyčení zástupu tak nejlépe ukazuje, proč Ježíš přišel. Pro všechny.

Někomu se může zdát, že víra a náboženství je pouze pro určitý typ lidí. Třeba pro ty, kteří si sami nevědí rady. Nebo pro ty, kteří už se loučí se životem. Nebo pro ty, kteří mají rádi trochu

mystiky. Nebo pro ty, kteří ctí tradice a historii. Nebo pro ty, kteří jsou mravně silní a dokonalí. A nebo naopak pro pokrytce, kteří za víru skrývají mnoho poklesků. Ale když Ježíš nasytil zástup, dal jasně najevo, že chce pomoci všem. Tak jako nikdo nemůže říci, že nepotřebuje jíst, neměl by říkat, že nepotřebuje Ježíše. Víra v něho odpovídá na základní potřebu a touhu všech lidí. Nebyť na světě sám.

Jakkoli vyprávění připomíná zázračné příběhy, podstatné je, že Ježíš rozděljuje pokrm, který mu někdo dal. Pro toho malého chlapce to byla oběť. Jako jeden z mála si sebou vzal večeři, ale dokázal se jí vzdát. A z té jedné večeře se nasytilo pět tisíc lidí. Pán Ježíš činí divy, ale nečaruje. Nevytahuje králíky z klobouku, nenechá padat koláče z nebe. Rozdává to, co jsme mu dali. Čeho jsme se vzdali. Tam, kde je láska, stačí i málo a nasytí se mnozí.

Důležité je také to, že dřív, než se začal chleba rozdělávat, lidé se spořádaně posadili. Přestavte si, jak by to dopadlo, kdyby učedníci rozhazovali chlebové placky do davu. Kdo by asi urval největší díl? Ti nejsilnější. Copak by někdo věřil, že jídla je dost pro všechny? Největší úspěch by zase slavily ostré lokty. Ale když lidé spořádaně sedí, učedníci mohou obejít postupně všechny. Když se snažíme lidem pomoci, musíme myslet nejen na to, jak jsme dobří, ale také na to, abychom nezpůsobili ještě větší nespravedlnost.

Většina příběhů v evangeliích má jednu vadu. Stala se kdysi dávno a my můžeme jen litovat, že jsme u toho nebyli. Těch, kteří měli to štěstí, že Ježíše osobně potkali a prožili jeho pomoc, nebylo mnoho. My ostatní jim můžeme leda závidět. Ale tento příběh nikdy neskončí! Na břehu Genezaretského jezera zůstalo dvanáct plných košů nalámaných dílů. Čekají tam na nás. Nemusíme si pro ně cestovat do Izraele. Stačí, když si pro ně dojdeme do kostela. Když se vysluhuje večeře Páně, třeba právě o letošním Díkčinění, budou nám rozdávat z těch dvanácti košů, které zůstaly na břehu. Chvála Bohu a dobrou chuť.

Jiří Gruber

žili mezi námi

Irena Popelářová

Letos by se dožila 80 let (14. 3.) bývalá vikářka sboru Brno I Mgr. Irena Popelářová, rozená Kalusová. Působila ve sboru v letech 1952 – 68. Přišla do začátků samostatné existence nově vzniklého sboru po rozdělení původního velkého brněnského společenství, tedy rovnou do mnohých úkolů, spojených s takovou proměnou (organizační struktura, přehledná kartotéka, vyučování náboženství na školách, nové skupiny mládeže). Při tomto díle se vyznačovala pečlivou svědomitostí, takže snad za celou dobu své činnosti, pokud byla zdráva, se nevyhnula žádnému svěřenému úkolu, někdy i s osobní újmou. Byla tak platnou pomocnicí staršovstvu a faráři. Jejím vlastním zájmem byla radostná práce mezi mládeží. Mnozí z řad tehdejších mladých členů sboru vzpomínají na nezapomenutelné prostředí, které dovedla kolem sebe

vytvářet, na srdečné společné chvíle i na vážné osobní rozhovory. Mnoho přátel si získala také ve filiálním sboru, pozdější kazatelské stanici Rychmanov, kde dokázala tamější mladé lidi zaujmout, což není na venkově vždy snadné, pro intenzivnější život v církvi (brigády, setkání mládeže a pod.).

Všechny rozesmutněla zpráva o vypuknutí vážné nemoci, pro kterou musela v roce 1968 opustit svou věrnou práci, kterou měla upřímně ráda. Ještě nějaký čas statečně zápasila s touto těžkou zkouškou, už kvůli svému malému synkovi, až jí podlehla 12. 5. 1970.

Aspoň těmito několika řádky chceme vzpomenout na tuto milou sestru a poděkovat Pánu Bohu za její život i práci mezi námi.

Jan Pokorný

Ekumenické pohřební shromáždění

Počátkem srpna jsme se v Červeném kostele rozloučili se sestrou Jaroslavou Syptákovou, která zemřela náhle 30. července ve věku nedožitých 62 let. Sestra farářka Olga Tydlitátová kázala na text z Janova evangelia 11, 25-26: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít." Pán Ježíš řekl tato slova Martě, která oplakávala smrt svého bratra Lazara. Nemluví o životě proto, aby se zapomnělo na smrt – hovoří o životě, který prostupuje jak náš život, tak naši smrt. Je to tedy pozvání k životu. Ne až na konci věků, ale už teď a tady platí jeho slovo: já jsem vzkříšení a život. A kdo ve mne věří, má život – teď a pořád, i ve smrti.

Po kázání sestry farářky promluvil dlouholetý přítel rodiny zesulé, českobudějovický biskup Mons. Pavel Posád: „Děkuji, že smím pozdravit toto smuteční shromáždění a povzbudit vás k velké naději. V listu sv. Pavla čteme: Bratři, nechceme vás nechat v nevědomosti o těch, kteří zemřeli. Ale nesmíte pro ně truchlit, jak to dělají ti, kdo nemají naději. Neboť naší nadějí je Kristus. A

jestliže On zemřel a vstal z mrtvých, tak také my budeme vzkříšeni. Těšte se proto navzájem tím, co jsem vám teď řekl, říká sv. Pavel.

Dnešní člověk často nechává ty druhé v nevědomosti o smrti našich blízkých. Smrt se stále více stává tabu, nemluví se o ní. Často se stává, že u rakve nejsou lidé – a to je velmi smutné. Sv. Pavel říká: nechceme vás nechat v nevědomosti o těch, kteří zemřeli. Ti živí mají právo doprovázet zemřelé. To je jedna strana mince – vědět o smrti.

Ale ta druhá je také velmi závažná: ...ale nesmíte pro ně truchlit, jak to dělají ti, kdo nemají naději. Neboť naši nadějí je Kristus. Tak chci vyjádřit velikou naději. Víme, že naše sestra, paní Jaroslava Syptáková, měla celoživotně obrovskou naději, byla ponořena do Krista. V okamžiku svého křtu byla s Kristem spojena. A jestliže jsme s Kristem ve křtu zemřeli, s Kristem také vstáváme k novému životu. Smrt je brána k novému životu, k nové formě života. A o tuto naději se s vámi chci podělit.

Zároveň bych při této příležitosti chtěl poděkovat paní Jaroslavě Syptákové za dlouholeté přátelství, které chovala nejenom ke mně, ale k mnoha dalším lidem v katolické církvi. Chci jí poděkovat za žitý ekumenismus, za to, že jsme o ekumeně nejenom hovořili, ale že jsme ji prakticky mohli žít. Chci jí poděkovat za tento nádherný skutek jednoty v Kristu, za její velikou lásku, kterou jsem mohl také já ve svém životě poznávat a zakoušet."

V závěru kázání sestry farářky zaznělo také několik slov z dopisu zesnulé jejímu synovi: "Věřím, že vzkříšený Pán má dost moci a lásky, aby se slitoval nad každým z nás a dal nám poznat svůj pokoj a smíření i v naší rodině, třeba jindy a jinak, než si my sami představujeme. Prosím Pána Boha, aby mně dal dost síly, trpělivosti a lásky a naučil mne cele se spolehnout na jeho milost a vedení."

HD

Pod křídly Hospodinovými...

Kdo by neznal modlitbičku i písničku Karafiátových Broučků a vlastně i tutéž večerní píseň z našeho zpěvníku: Podvečer Tvá čeládka, co k slepici kuřátka, k ochraně Tvé hledíme, laskavý Hospodine (píseň č. 225). Jenomže kdo ještě i z té nejstarší generace, pocházející z vesnice, zná ten obraz – kuřátka hledající útočiště, ochranu pod křídly jejich „mámy“ – kvočny.

Snad si ani neuvědomujeme, že motiv ochrany „pod křídly Hospodinovými“ se nachází v různých souvislostech již ve SZ: Rt, Ž 17, 61, 91. V NZ (Mt 23. kapitola) čteme, že Ježíš vytýká zákoníkům, farizeům a Jeruzalému, že takovou ochranu odmítají: "...kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla a nechtěli jste...". Tento výstižný obraz ochrany Pan Ježíš znal zřejmě z rodiny, maminka asi také pěstovala kuřátka, která hledala ochranu pod křídly kvočny.

A tuto ochranu pod křídly Hospodinovými najdeme vyjádřenou, kromě již výše zmíněné večerní písně, také v písni č. 549: Chvaliž Hospodina... – zpíváme tam: "...kolikrát již, bídy když tížil tě kříž, nad tebou křídla rozkládal". A celá ta píseň vyznívá jako chvalozpěv, díkyvdání, oslava a závěrečné vyznání, že On je Pánem. Neměli bychom si občas na ni vzpomenout?

Adam Hladký

Vzpomínka na Jenina Šebestu

Moje první vzpomínka na Jenina je již bezmála šedesát let stará. Bylo to v době, kdy mne jako kluka učil spolu s Jarkem Markem v Blahoslavově domě v nedělní škole. Potom se mi na řadu let jakoby ztratil. Odešel totiž studovat stavební fakultu do Prahy a po jejím absolvování nastoupil na umístěnku do Prefy Hýskov, což bylo až u Berouna. Oženil se, měli děti Hanku a Janka, ale táhlo jej to zpět do Brna. Vrátil se do našeho sboru, kde byl jeho otec farářem. A zde začíná druhá, významnější a mnohem jasnější kapitola mých vzpomínek.

Pochopitelně jsme se setkávali na půdě sboru, kde v nedělní škole učil i naše děti Radka a Janu. Přibývaly další kontakty, ať už to byl volejbal či společné vycházky obou rodin. Společně jsme trávili několik dovolených v létě i

v zimě na naší šumavské chalupě, což nás ještě více sblížilo. Šebestovi se přestěhovali do Králova Pole a přibýly jim další dvě děti - David a Radek. Dlouhou řadu let jsme vedle sebe sedávali ve staršovstvu.

Hodně svého času, kromě oblíbeného zpěvu, věnoval Blažkovu, o který se řadu let svědomitě staral, a když to bylo nutné, dokázal se na profesionální úrovni postarat i o kuchyni a o vše, co s tím souvisí. Uměl dobře vařit. Já nejvíc vzpomínám na švestkové knedlíky z pařeného těsta, které mne učil dělat.

Když odešel Jenin do důchodu, naše kontakty ještě zesílily. Napomohlo tomu jistě i to, že jsme na jaře i na podzim spolu jezdili na chalupu a během cesty i při práci a pobytu byl dostatek času na probírání různých témat. Moc jsem například oceňoval to, že na rozdíl od většiny hudebníků mi dovedl hudbu či varhany přiblížit a vysvětlovat i z fyzikálního hlediska, což mi, jako technikovi, bylo bližší a srozumitelnější. Škoda, že pokračování již nebude. Byla radost si s ním o čemkoli povídat nejen pro široký záběr jeho znalostí a zájmů, ale to vše bylo vždy kořeněno jemným, vtipným a přitom laskavým humorem.

Vzpomínám, že jednou s námi na chalupu jela i moje starší sestřenice a po návratu mi řekla, že díky tomu mezi námi pookřála a omládlá. Myslím, že měla pravdu. Jenin opravdu dovedl nejen pomáhat, ale také kolem sebe šířit optimismus a pohodu, a i proto jej měli všichni rádi.

A co říci závěrem? Bude nám všem moc chybět. Škoda, že řada otázek už zůstane nevyslovena a nezodpovězena. Jeho náhlý odchod nás zastihl velmi bolestně a zcela neočekávaně.

Vzpomínal Jan Bedřich

muži české reformace

Jakoubek ze Stříbra (1375? – 1429)

Narodil se nedaleko Stříbra. Jeho otec byl poddaný řádu křížovníků, kterému ve Stříbře patřil kostel a špitál. Řád sloužil pocestným a nemocným na obchodní cestě z Prahy přes Plzeň na Norimberk. Mladý Jakoubek zřejmě křížovníky zaujal, dali mu první vzdělání a pak poslali na studium do Prahy.

Stal se bakalářem zároveň s Husem a později dosáhl i možnosti na fakultě přednášet. Usiloval dlouho o vysvěcení na kněze a získání samostatného farářského místa. Snad už tehdy byl u církevních úřadů špatně zapsán jako stoupenec Matěje z Janova. Když konečně získal kazatelnu, dostal i možnost veřejně hlásat své reformní přesvědčení. Od počátku stál rozhodně za Husem. V době Husova vynuceného odchodu z Prahy přebíral Jakoubek jeho úkoly a postupně se stával jeho zástupcem. Bylo pro něho obrovským objevem zjištění, že dlouhá staletí církev přijímala večeři Páně „pod obojí způsobou“, tedy chléb i víno. Proti snahám přijímat pouhý chléb (hostii) tehdy církev dlouho bojovala, považovala to za blud. Teprve ve 12. století bylo přijímání „pod jednou“ koncilem schváleno jako jediné správné. Vyzbrojen tímto poznáním chtěl Jakoubek hned znovu zavést přijímání „pod obojí“, ale na prosbu v Kostnici souzeného Husa, aby zatím počkal, souhlasil. Když však události dospěly tak daleko, že se ukázalo, že Hus bude prohlášen za kacíře a nevrátí se, Jakoubek už nečekal. První podávání kalicha se uskutečnilo v říjnu 1414 v kostele u Martina ve zdi a pak následovalo i jinde. To způsobilo v Praze takové pozdvižení, že proti novotě zasáhl král. Nakonec byla otázka kalicha předložena k projednání koncilu. Ten Jakoubkův čin rozhodně odsoudil, ačkoliv uznal, že Jakoubkovo historické odůvodnění je správné. Shodou okolností došla o tom zpráva do Čech zároveň se zprávou o upálení Husa. V Čechách tehdy nastalo velké vzrušení a v jeho důsledku ztratila církev obecnou důvěru.

Vzdor nemohl zasedající koncil tolerovat, ale na situaci v Čechách ihned nereagoval. Byl zahlcen dalšími problémy, které musel řešit. Na obranu Husova odkazu se u nás vytvořil svaz husitské šlechty, ke kalichu se také slavnostně přihlásila universita. Jakoubek, nyní správce Betlémské kaple a nástupce Husův, převzal iniciativu. Vrátil se k programu Matěje z Janova, dal české reformaci program, ve kterém shrnul dosavadní požadavky českých reformátorů. Čtyřmi pražskými artikuly se podařilo sjednotit rozdílné husitské proudy. Bylo to nanejvýš potřeba. Koncilu se totiž mezitím podařilo úspěšně vyřešit sjednocení církve s jedním všeobecně uznávaným papežem a Zikmund právoplatně nastoupil na český trůn. To byly okolnosti, které způsobily rozklad husitského svazu. Šlechta se přidala na stranu Zikmunda a strhla s sebou i část univerzitních profesorů. Teď přišel dosud odkládaný útok. Sjednocená husitská strana byla však připravena, takže křížáci skončili fiaskem. Když ale na čas nebezpečí pominulo, vznikly znovu mezi radikální a umírněnou stranou rozpory. Jakoubek sám stál srdcem za tábory, ale s jejich nedočkavým radikalismem nesouhlasil. Nepřestal vášnivě usilovat o smír. Neuspěl, zemřel opuštěn oběma stranami. Zůstalo po něm obsáhlé teologické dílo, může tak být považován za prvního teologa husitství.

Ladislav Hájek

zaujalo nás

Pijeme z jednoho kalicha

Pít z jedné nádoby se v naší kultuře obecně považuje za nevhodné - především v návaznosti na zdravotní rizika. Současná praxe vysluhování večeře Páně v ČCE bývá odůvodňována teologicky; jde však o důvody přinejmenším problematické. Nám blízcí husité používající hostii omočenou ve víně přijímají pod obojí formou, která vyhovuje hygienicky a jistě je teologicky přijatelná. Jinou možností, k naší stávající praxi bližší, je používání malých kalíšků pro jednoho přistupujícího, běžné v USA, a používané i na různých místech v Evropě, velmi ojediněle jako jedna z možných forem i v některých našich sborech...

Jiří Nečas, ČB 2008/8, str. 29, citát

O čem se v církvi nemluví

Podle mého názoru má být hygienické hledisko v této věci rozhodující, a to jednak samo o sobě, jednak pro psychologické důsledky, které z něj plynou. Někteří účastníci večeře Páně se prostě obávají, že někoho nakazí, nebo že naopak "chytí" bacily od někoho jiného. O své obavě nemluví, protože se za ni stydí. Snaží se ji potlačit z loajality k církvi nebo ze strachu, že by se tím dostali jaksi na okraj pospolitosti, která je pro ně důležitá. Jsou bezpochyby i evangelíci (i když nelze zjistit, kolik jich je), kteří se z hygienických důvodů společnému stolu vyhnou...

Pavel Řičan, ČB 2008/10, str. 4, citát

Kalich a kalíšky

Z textů, kterými bratři Jiří Nečas (ČB 2008/8, str. 29) a Pavel Řičan (ČB 2008/10, str. 4) zvou ke změně způsobu vysluhování Večeře Páně, se může zdát, že nahrazení sdíleného kalicha individuálními kalíšky je moderním trendem, proti němuž stojí jen staromilectví (podle Řičana "psychologická působivost starobylosti"), nebo dokonce náboženské pokrytectví, praktikující v kostele to, co se v běžném životě "obecně považuje za nevhodné" (Nečas). Domnívám se, že proti navrhované změně mluví důvody mnohem závažnější. Ačkoli způsob vysluhování není u svátostí hlavním zřetelem, přece jen není natolik vedlejším, aby tu mohly mít rozhodující slovo úvahy hygienické či "kulturně estetické".

Zpráva o Ježíšově poslední večeři s učedníky v noci před jeho zatčením byla od nejstarších dob, pokud jen můžeme dohlédnout, se slavením eucha-ristie spojena. Odvolání k ní proto nelze odbýt s lehkostí bratra Nečase. To, že se tehdy u stolu (nejspíše) leželo, ani to, že se na onom stolování podílel jen omezený okruh Ježíšových učedníků mužského pohlaví, není v této zprávě nijak zdůrazněno a tvoří spíše její předpokládané pozadí. Skutečnost, že Ježíš nechal (patrně na závěr stolování) kolovat svůj kalich, naopak zdůrazněna je, a je to podle všeho základní ozvláštňující rys tohoto dění. Modlitba a lámání chleba byly obvyklou součástí židovských slavnostních jídel, žehnutí kalicha také, každý pak ovšem pil ze své nádoby. Jestliže tedy Ježíš, jak ze zprávy vyplývá, dal svým učedníkům napít ze svého kalicha, bylo to zcela neobvyklé gesto, jímž zřejmě chtěl vyjádřit smysl a naději, které spojoval se svou pravděpodobnou smrtí a jejím dosahem pro druhé. Sdílení kalicha tedy bylo hlavní charakteristikou tohoto zvláštního stolování. V tomto světle se přijímání z individuálních kalíšků jeví jako nejméně vhodné uspořádání slavení hodů se Vzkříšeným, které má být také "památkou" (připomínkou) onoho stolování v noci "vydání". Kalich nové smlouvy rozhodně není slavnostní přípitek.

Nechci zcela zlehčovat obavy některých hygienicky opatrných lidí, že by se u Večeře Páně mohli nakazit (ač jsem se s nikým takovým nesešel), či že by mohli nakazit druhé (takové znám). Myslím si však, že postačí spolehnout se na obyčejnou ohleduplnost. Riziko jistě není nulové, ale pokud vím, žádný případ nákazy kalichem nebyl dosud popsán. Těm, kdo se chtějí každému riziku vyhnout, ostatně nabízí církevní tradice ještě jistější možnost: ve středověku hojně praktikované přijímání očima..

Jan Roskovec, ČB 2008/11, str.12

Brnem cestami pokoje

Dvojjazyčná publikace Brnem cestami pokoje (Friedenswege durch Brünn) vznikla z iniciativy českých a rakouských církví, sdružených v Ekumenické radě církví ČR a Ekumenické radě církví Rakouska."

Zástupci ekumenických rad obou sousedních zemí se pravidelně setkávají k poradám ve snaze posílit vzájemnou spolupráci. Mimo jiné navrhli, aby byly prozkoumány některé kapitoly našich společných dějin, zejména ty, kde docházelo k napětím nebo i konfliktům. Cílem je zjistit, zda z dnešního pohledu je možno poskytnout jejich komplexnější, citlivější výklad, který by rozptýlil minulé stíny a otevřel možnost nového sblížení.

Pro realizaci tohoto záměru bylo jako „pilotní projekt“ vybráno Brno: město, v němž spolu existovaly silný živel německý a sílící český nikoli bez napětí, město, v němž spolu existovaly komunity katolická, evangelická a židovská, město, které usilovalo o svou kulturní tvář a politický vliv ve spojení i v napětí s blízkou Vídní, město škol a vzdělávacích institucí, město dnešního úsilí o svébytnost nikoli jen správná a o ekumenickou součinnost nikoli jen formální.

První výsledek předkládáme veřejnosti touto publikací, jež domácího i návštěvníka provede Brnem „cestou pokoje“: od konfliktní minulosti ke smířené rozdílnosti. A zároveň mu poslouží tím, že mu poskytne základní údaje o náboženských komunitách, které v tomto živém a půvabném městě usilují dostat svému duchovnímu poslání. Cena publikace je 149,- Kč , vychází v nakladatelství L. Marek, Pekařská 18, 602 00 Brno. Distribuce v České republice: Ekumenická rada církví, Donská 5, 101 00 Praha, tel: 271742326, www.ekumenickarada.cz.

Ekumenická rada církví

„Brno má ve svých genech zakódovanou jistou dávku tolerance, s níž také zdolává i současné problémy s jakýmsi nadhledem a klidem. Bylo jedním z prvních měst, jež na svých pohřebištích přiznalo a zveřejnilo hroby padlých německých vojáků za II. světové války, tak jak to žádají už dávno ženevské konvence, má dokonce i malý a neokázalý pomník svých bývalých německy mluvících občanů, kteří z Brna odcházeli hned po konci II. světové války, bylo vůbec prvním městem u nás, jež sneslo na svém území postavení mešity, byť jen nenápadné, a je dokonce jediným městem v Evropě, které má Muzeum romské kultury.

...Vždycky, když tyto geny tolerance nabyly vrchu, se začalo také městu dařit. Vždycky, když byly infikovány nacionalismem, nenávisí a diskriminací, to s ním bylo zlé. Občas si to uvědomilo a včas se vzpamatovalo. Pokud ne, těžce na to později doplácelo.“

Milena Flodrová

lidé ve sboru

Brno I

1.9.	Sabina Flajzarová	91 let
3.9.	Jaroslava Velebová	79 let
4.9.	Dobromiřa Kopřivová	86 let
5.9.	Radomír Čvanda	20 let
6.9.	Drahomíra Matulová	77 let
10.9.	Jana Palášková	40 let
13.9.	Milena Lokajová	70 let
14.9.	Ludmila Hronková	50 let
15.9.	Adam Hladký	84 let
15.9.	Barbora Kunderová	10 let
17.9.	Nela Horálková	10 let
18.9.	Josef Švanda	84 let
18.9.	Ludmila Vacková	86 let
20.9.	Alena Valentová	81 let
21.9.	Daniel Navrátil	50 let
21.9.	Jiří Procházka	20 let
21.9.	Věra Sotolářová	78 let
24.9.	Františka Kostecká	60 let
24.9.	Fridrich Polák	70 let
27.9.	Jana Firbasová	50 let
27.9.	Věra Kubáčková	88 let
2.10.	Alžběta Vlašicová	86 let
3.10.	Karel Císař	60 let
4.10.	Eva Hrbková	30 let
4.10.	Božena Vondrová	81 let
5.10.	Tereza Borošová	10.let
6.10.	Jaroslav Sochorec	75 let
10.10.	Julie Štefflová	85 let
12.10.	Jaroslava Stratilová	78 let
18.10.	Petr Ryšavý	40 let
20.10.	Jiřina Setínská	86 let
22.10.	Marie Muchová	86 let
24.10.	Lenka Gregorová	20 let
26.10.	Vladimír Celer	76 let
26.10.	Karel Čápek	76 let
28.10.	Jacquelina Marková	76 let
28.10.	Věra Měšťanová	70 let
29.10.	Alena Skalníková	75 let
31.10.	Kateřina Reichová	30 let
31.10.	Libuše Soběslavská	83 let

Brno II

3.9.	Vlasta Brodská	83 let
3.9.	Jarmila Mauerová	83 let
5.9.	Bedřich Gottwald	88 let
5.9.	Ludmila Hančíková	85 let
7.9.	Eva Tomečková	75 let
8.9.	Eva Buchtová	50 let
9.9.	Zoltán Urbančok	83 let
10.9.	Jaromír Procházka	82 let
10.9.	Kamil Boháč	80 let
11.9.	Vlasta Zavřelová	87 let
11.9.	Michaela Svobodová	10 let
13.9.	Jan Liška	75 let
17.9.	Jaroslav Kotek	60 let
18.9.	Marie Kunderová	86 let
18.9.	Věra Feilerová	84 let
20.9.	Marie Klusáková	83 let
22.9.	Marie Šomková	81 let
22.9.	Věra Hrazdírová	79 let
23.9.	Marta Pánková	85 let
23.9.	Eva Prudká	78 let
23.9.	Jana Jankových	40 let
23.9.	Antonín Vlček	10 let
24.9.	Gizela Studnicová	80 let
25.9.	Milada Lipinská	50 let
26.9.	Otmar Doležal	88 let
28.9.	Věra Kudlová	81 let
30.9.	Marta Kleinová	87 let
2.10.	Jan Šimsa	79 let
5.10.	Zdeňka Juránková	84 let
5.10.	Dagmar Vlčková	81 let
5.10.	Milena Šimsová	76 let
7.10.	Miluše Nováková	78 let
10.10.	Věra Ohnutová	79 let
12.10.	Zdenka Králová	78 let
14.10.	Marie Trlicová	92 let
15.10.	Valerie Kaštánková	94 let
16.10.	Jiří Pokorný	87 let
16.10.	Helena Vašíčková	81 let
16.10.	Albína Skutková	77 let
17.10.	Drahuše Musiolová	88 let
17.10.	Květoslava Průchová	81 let
17.10.	Zdeňka Pustinová	76 let
19.10.	Věra Bartušková	81 let
19.10.	Emil Loubal	76 let
20.10.	Pavla Koutná	79 let
21.10.	Milada Veselá	84 let
23.10.	Vlasta Pindejová	82 let
23.10.	Oldřiška Peňázová	75 let
24.10.	Ivana Mičková	70 let
29.10.	František Vraspír	88 let

UVÁDÍME KULATÁ VÝROČÍ A

OD 75 LET VŠECHNY NAROZENINY

Brno I

Pokřtěni byli (rok narození):

- 8.08. Lenka Kosohorská, nar. 1981
31.08. Hugo Havelka, nar. 2008

Oddáni byli:

- 27.06. Helena Robešová a Miroslav Jirků
28.06. Iva Malíková a Tomáš Tůma
12.07. Dana Pelikánová a Pavel Ondráček
16.08. Monika Kalinová a Jan Komárek
23.08. Iva Bartošová a Robin Alexander Smith
30.08. Táňa Fišerová a Rudolf Doleček
13.09. Marcela Bohatá a Jan Řihák
20.09. Lucie Kovářová a Jan Štěpánek
27.09. Dita Mácová a Tomáš Obrovský
27.09. Scott David Goold a Bohumila Procházková

Rozloučili jsme se:

7.7. Zdeněk Křivánek, nar. 1924	7.7. František Kašík nar. 1914
6.8. Jaroslava Syptáková, nar. 1946	26.7. Maja Staňková nar. 1921
8.9. Karla Holešínská, nar. 1918	4.8. Jan S. Šebesta nar. 1932

Dej nám, Pane, abychom neulpívali na pozemských věcech, ale celým srdcem milovali nebeské. Dej, dokud žijeme uprostřed toho, co pomíjí, abychom přilnuli k tomu, co zůstává. Skrze Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Pána, který s tebou a s Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Kolekta 20. neděle po Trojici

Pozvánka na instalaci

Staršovstvo farního sboru ČCE ve Vizovicích Vás srdečně zve na slavnostní shromáždění ve neděli 28.9. ve 14 hodin, při kterém bude ustaven farářem sboru Mgr. Jiří Malý.

Nový pastor ve sboru Francouzské reformované církve v Basileji

Od 24. srpna působí ve sboru v Basileji spolu s Jurgem Scheiblerem sestra farářka Daphné Raymond. Je jí 45 let, má dvě děti a dosud působila ve sboru v Chaux-de-Fonds a v Neuchâtel. Těšíme se, že ji blíže poznáme při příští návštěvě basilejských ve sboru Brno I.

Ludmila Marková

Brno II

bude

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek od 10 do 12 hodin, Opletalova 6

- 25.9. Starozákonní ženy: Eva - Katka Rybáriková
2.10. Modlitby za děti
9.10. Kosmetika - zdravá pleť
16.10. Pozornosti aneb Miláčku, něco jsem ti přinesla, Andrea Lásková
23.10. Starozákonní ženy: Sára - Marika Frydrychová
30.10. Očím pro radost - Svíčky

Kavárnička dříve narozených

Každou středu odpoledne v 15 hodin na faře sboru Brno I, Opletalově č. 6.

1. 10. Z historie Brna - přednáška bratra Michala Doležala
8. 10. Hudební odpoledne v podání studentů konzervatoře (housle a klavír)
15. 10. Vzpomínka na bratra faráře Miroslava Heryána. připravuje II. sbor ČCE
22. 10. Křesťanské kurzy o prázdninách
29. 10. Vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

Diakonie ČCE-středisko v Brně - 15 let

U příležitosti výročí založení Diakonie v Brně nás zvou zaměstnanci a klienti na slavnostní koncert Jana Buriana 1. 10. v 19.00 hod. do Blahoslavova domu na Lidické 79. Koncert se koná pod záštitou JUDr. Marie Cackové, vstupné dobrovolné. Dále jsme zváni na Den otevřených dveří 29. 9. na Hrnčířskou 27.

Program je následující:

- 10.00 - 16.00 hod. celodenní prohlídka střediska
10.30 - 11.15 hod. ukázka tréninku paměti
13.00 - 14.00 hod. ukázka muzikoterapie
15.00 - 15.45 hod. prezentace projektu testování paměti.

Program koncertů v Červeném kostele

28. 9. 17 :00 koncert pěveckého sboru Gymnázia Křenová
8. 11. 19:30 koncert sboru Donských kozáků, agentura Appassionata

Hudební nešpory v ČK - podzimní část

Na začátku podzimní části hudebních nešpor vás chci, milí čtenáři, seznámit s jejich náplní. První neděli v říjnu (5. 10.) mezi sebou přivítáme pedagogy a studenty z Konzervatoře Evangelické akademie v Olomouci. Uslyšíme komorní sbor pod vedením prof. O. Můčky, žesťové kvinteto pod vedením prof. P. Levíčka a studenty varhanního a pěveckého oddělení. Doprovod zpěváků prof. D. Feltová. Na programu budou tito skladatelé: J. S. Bach, G. F. Händel, J. Zach, G. Ph. Telemann, H. Purcell, A. Vivaldi, J. Ch. Pezel, L. Koželuh, W. A. Mozart, A. Franzoni, M. Reger, C. Franck a další. Biblické zamyšlení bude mít farářka Olga

Tydlitátová a dobrovolné vstupné věnujeme Arcidiecézní charitě v Praze na dovybavení nemocnice v Ugandě. Pro pořádek je nutno uvést, že projekt nešpor podporuje Jihomoravský kraj a statutární město Brno.

Při zajišťování tohoto večera mě napadlo položit několik otázek řediteli církevní konzervatoře - tak totiž tuto školu hovorově nazýváme. Takže, pane řediteli, můžete se, prosím, představit?

Jmenuji se František Fiala, jsem vystudovaný varhaník (konzervatoř Wien) a komponista (HAMU Praha), pocházím z Jihlavy z početné křesťanské rodiny (12 sourozenců).

Jak dlouho jste na této škole ředitelem, proč se škola přestěhovala z Kroměříže do Olomouce a kde tam sídlí?

Školu řídím od srpna 2002, škola se přestěhovala z Kroměříže z důvodu existence dvou konzervatoří v relativně malém městě, bez dostatečného zázemí pro školu tohoto charakteru (absence operní scény, filharmonie i univerzity). Všechny tyto instituce i své vlastní autonomní území pro další rozvoj naší konzervatoře máme nyní k dispozici, k tomu ještě nově zrekonstruovanou budovu v historickém centru tohoto překrásného města. Budova je majetkem Metropolitní kapituly u sv. Václava a nachází se ve Wurmově ulici, v blízkosti Olomouckého arcibiskupství.

Čím se liší studium na Konzervatoři Evangelické akademie od studia na státních konzervatořích a kde najdou absolventi školy uplatnění?

Studium na Konzervatoři Evangelické akademie se od studia na státních konzervatořích liší pouze v rozšířené nabídce církevně-hudebních oborů. To znamená, že vedle plnohodnotného vzdělání pro občanské povolání mají naši absolventi i možnost kvalifikovaného vzdělání pro své uplatnění v církvích jako kantoři, varhaníci či ředitelé kůrů.

Je prostředí na škole ryze evangelické nebo má ekumenický ráz?

Vzhledem k faktu, že převážná většina pedagogů i studentů – jsou-li nějak konfesně zakotveni – je katolického vyznání, je samozřejmé, že škola má ryze ekumenický charakter a myslím, že v prostředí uměleckém a tvořivém se živé ekumeně daří mimořádně dobře, nevnímám žádné výraznější „třecí plochy“. Předměty, které se ve své následné provozovací praxi v evangelickém a katolickém prostředí liší, jsou vyučovány pro každou z těchto dvou konfesí zvlášť. Studenti ale povětšinou projevují zájem o obě.

Děkuji Vám, pane řediteli, za zodpovězení otázek a těšíme se na večer prožitý s hudebním mládím.

Dodávám ještě, že na 2. listopadu přijal pozvání Jan Broda - trubka a Zdeněk Nováček - varhany. Zazní skladby od J. S. Bacha, R. Valentina, R. Schumanna, C. Francka a A. Dvořáka. Biblické zamyšlení Jiří Gruber. Finanční dar obdrží občanské sdružení Naděje v Brně.

5. prosince přijedou muzikanti z Bratislavy: Hana Pospíšilová-Medková - soprán, Vladislava Fabiánová - hoboj, Jan Pospíšil - violoncello a Marián Variský - cembalo. Uslyšíme tyto autory: A. Vivaldi, J. S. Bach, G. F. Händel a B. Marcello. Biblické zamyšlení Štěpán Hájek. Náš dar předáme středisku Diakonie v Brně.

Závěrem vás chci na tyto večery, kdy se snažíme pomoci nestátním organizacím v sociální oblasti, srdečně pozvat.

Lydie Pospíšilová

z historie evangelíků v Brně

Victor Heinrich Riecke, část I, dětství a mládí

První kazatel evangelického sboru v Brně se narodil 17. 5. 1759 ve Stuttgartu. Jeho otec Ludwig Heinrich Riecke byl známý lékař a pocházel ze staré evangelické rodiny chirurgů a lékařů, která se po třicetileté válce přestěhovala z Meklenburska do Würtemburska. V roce 1754 se oženil s Charlottou Friederikou, dcerou vysokého vévodského úředníka ve Stuttgartu Joh. Chr. Bühlera, jehož syn byl později povýšen do šlechtického stavu a vnuk se stal würtemburským vyslancem u císařského dvora ve Vídni. Ten sehrál v našem příběhu významnou roli.

Rieckovi měli devět dětí, z nichž se však jen dvě dožily 70 let: Victor a jeho mladší sestra Alžběta, která se později provdala za faráře Mgr. J. Fr. Jägera a zemřela v r. 1832.

Victorovi bylo 7 let, když mu zemřela maminka (1766). Sedával u její postele, když umírala. Poselství Bible a poklad evangelických písní, kterými potěšovala sebe i plačícího chlapce, se vryly nesmazatelně do jeho srdce. Žehnala mu slovy: „Jediná kapka Kristovy krve nás očišťuje ze všech hříchů.“ Tak poznal už v dětství vážnost života.

Otec se znovu oženil. Victor nevlastní matku ještě ve stáří často chválil a byl vděčný za její vážnou kázeň. Z druhého manželství se narodilo pět dětí, ale rovněž jen dvě z nich dosáhly vysokého věku. Mezi sourozenci byl harmonický vztah a Victor měl velmi rád svého nevlastního bratra Johanna Victora Ludwiga (1771 – 1850), známého lékaře, a nevlastní sestru Henriettu Luisu Wilhelminu („Tante Miene“ = teta Mína) (1773 – 1850), která se neprovdala a věnovala se rodinám sourozenců.

Victor se narodil r. 1759 jako čtvrté dítě. V té době byli už jeho dva bratříčci mrtví. Otec se Victorovi velmi věnoval, protože chlapec od raného dětství ukazoval veliké nadání. Po konfirmaci se rozhodl pro studium teologie. K tomuto rozhodnutí přispěl i otec, který mu říkával: „Jen nebud' lékařem!“

Ve Würtembursku bylo tehdy studium teologie na vysoké úrovni. Na středních školách a také na univerzitě se pěstovalo klasické studium s takovou péčí jako snad nikde jinde. Známé gymnázium ve Stuttgartu dalo Victorovi pevné základy k další vědecké práci. Získal zde nejen základní vědomosti ve starých řečech, ale i jasné a logické myšlení, které ho provázelo celý život. Jako gymnazista byl vždy prvním ve třídě – ačkoliv byl nejmladší – díky železné pili a neobyčejnému nadání. Jeho spolužáci byli Friedrich Schiller a pozdější básník Staudlin.

R. 1776 jako sedmnáctiletý přešel na univerzitu do Tübingenu a byl přijat do teologického semináře. Ten měl tehdy 25 studentů. Victor byl na třetím místě. Podle tamějšího ustanovení bylo třeba absolvovat před vlastním teologickým studiem dvouleté studium filosofie. Vedle vlastní filosofie se studovala také matematika a fyzika. Victor studoval také svou milovanou řečtinu a hebrejštinu, dále arabštinu, arménštinu a historii (angličtinu nikdy nestudoval, čehož litoval

ještě ve stáří). Během těchto dvou let obhájil svou diplomovou práci o oběhu měsíce, napsal historicko-statistické pojednání a získal titul doktora filosofie.

Další tři roky se se stejnou horlivostí věnoval studiu teologie. Velký vliv na něho měli profesori Storr, Spittler a Planck. Na prof. Storra Victor v životě stále vzpomínal s hlubokou vděčností, a to nejen pro jeho učenost a důkladnost, ale také pro jeho ušlechtilost, zbožnost a „velký vznešený příklad života.“ Victor byl zván do profesorovy domácnosti a mnoho právě od něho získal z osobního styku.

V r. 1781 obhájil u prof. Storra svou teologickou disertaci, složil v témže roce konsistoriální zkoušku ve Stuttgartu a získal tak, protože tehdy ještě nebyla ve Württembersku zavedena ordinace, oprávnění k farářskému povolání.

Tedy stály před Victorem dvě možnosti: buď se věnovat praktické práci v církvi nejprve jako vikář, nebo pokračovat ve vědecké dráze, ke které ho táhly jak schopnosti a jeho vědychtivost, tak otcovo přání, který už viděl svého nadějného syna v postavení kancléře university. Victor tedy odmítl vikariát a ponořil se do dalšího studia. Ještě sice poslouchal přednášky z církevního práva a pastorální teologie, ale věnoval se studiu a přitom občas kázal v sousedních farnostech. Také v blízkém Lustnau (kde ke konci svého života působil jako farář a tam i zemřel. Ale to minulo téměř 50 let.).

V té době, tj. kolem r. 1781, podle popisu nejstaršího syna Leopolda vypadal Victor Riecke takto: „Otec byl prostřední postavy, silný, zdravý, hezký muž. V dětství prodělal tuberkulózu krčních uzlin a zůstalo mu několik jizev na krku. Jeho smyslové orgány nebyly ostré. Od dětství byl krátkozraký, ale nenosil brýle, používal dvojvypouklou čočku. Chyběl mu smysl pro hudbu, v pozdějších letech byl trochu nedoslýchavý. Jeho chuťové a čichové buňky byly snad méně vyvinuté. Byl velmi skromný v jídle, při zdravé chuti k jídlu pokládal všechno za chutné.“

Ale vraťme se zase k r. 1781, Riecke znovu dával kondice studentům. Jeho hlavní prací za tohoto druhého, tříčtvrtěročního pobytu v Tübingenu byla však příprava na literární cestu do Vídně. Tam byl jeho bratranec Albrecht von Bühler vyslancem vévody württemberského u císařského dvora. Vyslanec pozval Victora do Vídně, aby si tam prohlédl císařskou knihovnu. Victor, který byl zvyklý vždy sledovat určitý cíl, se rozhodl využít vídeňský pobyt ke srovnávání hebrejských a řeckých rukopisů a k soupisu variant.

Potom co si v Tübingenu pečlivě naplánoval vědeckou cestu, došlo k jejímu uskutečnění. Otec daroval mladému učenci bílý gala-oblek, vtiskl mu do ruky 6 zlatých a Victor odjel do Vídně. S nadšením vstupoval do sálů císařské knihovny a čtyři týdny se věnoval namáhavému studiu. Na württemberském vyslanectví našel přátelské ubytování a záhy uzavřel i přátelství s kazatelem Fockem z dánského vyslanectví, v jehož kapli ve Vídni občas kázával.

A tehdy došlo k významné události. V té době přišel do Vídně brněnský podnikatel a osvícenec Heinrich Hopf jako delegát právě vzniklého brněnského evangelického sboru. Měl se poptat po kazateli a kazatel ze švédského vyslanectví mu měl pomoci.

Hopf se setkal s Victorem Rieckem, s nímž se sešel i jiný brněnský továrník,

Johann Leopold von Köffler, jeden ze zakladatelů brněnského evangelického stavu. Dotázali se Rieckeho, zda by ve Württembersku neznal někoho, kdo by mohl být v Brně pastorem. Odpověď byla nečekaná. Victor Riecke sám nabídku přijal, aniž by dlouho uvažoval o přednostech a nevýhodách tohoto rozhodnutí. Rozhodl se, že přijme místo pastora začínajícího sboru, kterému okolní společnost pro malý počet věřících nepředvídala žádnou budoucnost.

Dolní trh (dnešní náměstí Svobody) v roce 1820

V tom se právě projevila síla jeho ušlechtilého smýšlení, že půjde pečovat o nejistou věc vyžadující oběť. To však bylo charakteristické pro mnohé toleranční sbory u nás, že příznivý vývoj často spočíval na sebezapření jejich prvních pastorů.

Riecke svým rozhodnutím vyměnil jisté místo za nejisté, pohodlné za nanejvýš skromné, vysoko ceněné za křivě posuzované, ba občas přímo pohrdané. Doma ve Württembersku by pro svou neobyčejnou učenost získal skvělé postavení a také jeho významné rodinné známosti a zázemí mu zaručovaly životní cestu, o níž snil jeho otec. Riecke toto vše odhodil a nastoupil do postavení „brněnského pastora továren na sukno“ („Brünner Tuchfabriquen-Pastor“).

Jeho otec, starý doktor Riecke ve Stuttgartu, komentoval synovo rozhodnutí, pro sebe ne právě potěšitelné, slovy: „Můj chlapec se stal pastorem v Brně.“ Victorovi bylo tehdy 23 let.

Věra Doleželová
pokračování v příštím čísle

Překvapení na konci léta

Dokončení z minulého čísla

Když jsem se po této, pro evangelium úspěšné akci vracela domů, uvítaly mě otevřené dveře našeho domu a nikdo v něm. Poličky vyházené, dývidýčko pryč, peněženka a mobil taky pryč. Naštěstí u nás celkem nebylo co vzít a nezvaného návštěvníka určitě něco vyrušilo, jinak by jistě objevil i tu tisícovku, co viditelně trčela mezi kořenkami. Když mi došlo, co se stalo, šla jsem pro souseda. Co kdyby byl záškodník ještě někde v domě. Nebyl. Zavolala jsem tedy policii a v těch třech hodinách, než přijeli, sepsala škodu, zablokovala kreditku a pak střídavě usínala na židli v kuchyni a budila se hrůzou, že to někdo zkusí znovu. Nemohla jsem se ani zavřít, neb s vypáčenými dveřmi se nesmělo hnout. Policie přijela, všechno si nafotila, skoro nic nezapsala a zase odjela.

Když pominul cirkus s braním otisků (které bylo ovšem bezúspěšné, protože všechno, na co zloděj sáhl, bylo už v jeho kapse a ne v našem bytě) a já jsem konečně zavřela ty dveře, sedla jsem si a přemýšlela, jak to zapadá do mého života. První, co mě napadlo, bylo: „To máš za to!“

Je to vážně tak? Mstí se ďábel za to, že jsem se šířením Boží zvěsti odvážila do jeho výsostných vod? Rozum celkem logicky namítá, že tomu zloději je to jedno, jestli s lidmi mluvím o Bohu nebo ne. Ten si vezme, co potřebuje, a s mojí službou to nemá co dělat. Zkušenost naproti tomu říká, že ďábel nevynechá jedinou příležitost mě od služby odradit, a taková pecka, jako vykradený byt, se mu náramně hodí do krámu.

Pak už na mudrování nebylo kdy. Přijel zbytek rodiny, nastalo vybalování, koupání, chystání na zítřejší první školní den.

Korunu tomuto víkendů nasadila Hesla Jednoty Bratrské. Zobrazují se mi vždy po zapnutí na počítači. Když jsem tedy udělala večeři, uložila děti a zapnula počítač, usmíval se na mě z monitoru verš: Nebudeš dychtit po domě svého bližního, vůbec po ničem, co patří bližnímu tvému. Na vteřinku mě napadlo, jestli redakce Hesel JB má nějaké tajné informace, které já nemám. Ale nakonec mě přece jen přemohl smích. S Bohem se člověk fakt nenudí. A ať už je to s ďáblými snahami jakkoli, lidem o Bohu vyprávět nepřestanu. Ani za cenu osobních ztrát. Nejen že lidem evangelium může zachránit život, ale navíc by přišli o spoustu legrace. No ne?

Kateřina Rybáriková

ze sboru Brno-Židenic

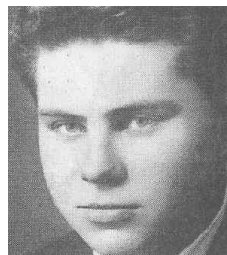
Dodatečně

Musíme přiznat, že lidská paměť sboru, na rozdíl od Boží paměti, selhává. Tak se stalo, že si připomínáme, s patřičnou dávkou studu, až teď smutnou skutečnost, kdy v srpnu před 40 lety byl zastřelen sovětským vojákem při obsazování naší země vojsky Varšavské smlouvy bratr Viliam Debnár. 21. srpna letošního roku byla také tato konkrétní událost připomenuta v České televizi. V židenické sborové kronice ČCE je uveden následující zápis:

„22. srpna 1968 tragicky zahynul mladý člen našeho sboru br. Viliam Debnár, pocházející ze Slovenska, bytem v Hostěnicích. Byl zastřelen v osobním autě, kdy vezl ještě svého malého synka, nastupující sovětskou armádou na silnici nad Brnem v lokalitě rozcestí Brno-Líšeň – Klajdovka. Pohřební pobožnost v brněnském krematoriu za nepřítomného faráře Jana Slámu vykonal br. senior Jan Šebesta.

Jiří Novák

Zastřelen před synovými očima

Viliam Debnár vezl 21. srpna svého pětiletého syna z chaty domů do Hostěnic. Zhruba ve čtyři hodiny odpoledne se ale v Jedovnické ulici v Brně-Líšni střetl se sovětskou hlídkou. Voják měl pocit, že Debnár neuposlechl dost rychle jeho pokyn k zastavení, a začal na auto střílet.

Devěťadvacetiletého elektrikáře ze ZKL Brno zasáhl do zad a na místě ho zabil. Voják nechtěl k automobilu nikoho pustit a zbraní ohrožoval všechny, kteří chtěli Debnárovi pomoci. Střílel dokonce i po přivolané sanitce. Debnárův malý syn proto musel

v autě s mrtvolou otce strávit déle než hodinu, teprve pak se mu podařilo utéci a schovat se v nedaleké cihelně.

Sovětští vojáci kompletně zmařili vyšetřování vraždy, když odmítli na místo činu pustit hlídku VB. Také automobil, vykradený a odtlačený z místa, mohly československé úřady převzít až následující den. Všechny ukradené věci, až na hotové peníze a klíče, vrátila Sovětská armáda rodině teprve po opakovaných urgencích.

Debnárův pohřeb proběhl přesně o týden později v brněnském krematoriu, ale podle vzpomínek vdovy, které svěčila autorům knihy Oběti okupace, na něj prakticky nikdo nedorazil: „Všichni se tak strašně báli – nejezdily autobusy a Hostěnice byly odtrženy od Brna. My jsme tam jeli v autě. Byla tam jen rodina a pár kamarádů ze Zetoru – málo lidí. Většinou z Brna nebo Zetoru, ale z Hostěnic nikdo. Rodina, pár kamarádů a náhodných lidí. V krematoriu stály tanky, všechno hlídali vojáci.“

Ústřední výbor Československého svazu mládeže Debnára v září 1968 vyznamenal in memoriam čestným odznakem Julia Fučíka a zápisem do knihy cti ÚV ČSM. Vdova s dítětem se ale Fučíkova odznaku pochopitelně nenajedly. Naopak zůstal jim rozestavěný dům a dluhy. Pomoci ale dokázali jen Debnárovi někdejší přátelé a kolegové, kteří uspořádali sbírku.

Lidové noviny 21. 8. 2008

---

ze sboru Brno-Husovice

Husovické Národní evangelické Divadlo (HNeD) v Bratislavě

Jak jistě mnozí vědí, na samém konci června 2008 se v Bratislavě odehrálo ekumenické mezinárodní setkání křesťanů. Je jasné, že tam husovičtí umělci nemohli chybět. Proto bylo již v lednu v restauraci Valaška na ulici Husitské založeno Husovické Národní evangelické Divadlo a tým tvůrců se dal do díla. Přínosné byly především porady v různých restauracích, které vyvrcholily výjezdní rodinnou zkouškou v Zamilovaném hájku. Úspěšné pouliční pašijové drama, které se předvedlo na Kirchentagu v Kolíně, bylo přeloženo ze směsi němčiny a angličtiny do směsi češtiny, slovenštiny a hantecu, a neprodleně poté bylo započato se zkoušením. Jak už je u nás tradicí, nikdy nebyli na zkoušce přítomni zároveň všichni účinkující.

Aby zkoušení získalo jasný cíl, bylo určeno místo a termín veřejné generální zkoušky týden před premiérou – volba padla na Nosislav, kde jsou lidé vstřícní a k přespolním umělcům tolerantní. To se projevilo především po představení, které vhodně zapadlo do rámce rodinné neděle s konfirmací, kdy účinkující mohli na neformální zahradní párty ochutnat jak místní kulinářské speciality, tak si ověřit, že pověst Nosislavi jako významné vinařské obce zatím nijak neutrpěla.

Takto připravený, posilněný a vyladěný herecký tým pak vyrazil koncem posledního červnového týdne do Bratislavy. Sobota byla slunečná, staré město bylo plné ekumenických atrakcí a, ač to zní neuvěřitelně, všichni členové HNeD i s doprovodem se setkali na nádvoří starobylého Mirbachova paláce přesně v předem danou hodinu a minutu. A pak už to šlo jako na drátkách: přišli diváci, přišli další účinkující, pořad začal podle plánu a hned po prešovské mládeži nastoupilo naše HNeD. Všichni ze sebe vydali maximum (ostatně jako obvykle) a vzhledem k tomu, že místo očekávaného pískotu zazněl nakonec bouřlivý potlesk, soudíme, že představení zaujalo a v širokém proudu celého setkání křesťanů nezapadlo. Přesto jsme raději jeviště rychle opustili, neboť následovalo dětské loutkové divadlo v maďarštině.

Zbytek bratislavského pobytu byl věnován účasti na nejrůznějších akcích věnovaných ekumenickému kvasu. Vyčerpaní a unavení účastníci pak mohli využít některou z desítek zahradních restaurací a kaváren, kterými tamní centrum přímo překypuje.

Pokud mají čtenáři tohoto článku dojem, že se o zmiňovaném divadle, hře i hercích moc nedozvěděli, mají asi pravdu. V tom případě si mohou na svých počítačích najít stránky husovice.evangnet.cz a přečíst si obsáhlé reportáže o všech zmiňovaných událostech, doplněné řadou digitálních fotografií.

Michal Hadlač

---

ze staršovstva

Brno I

V úvodu staršovstvo s uspokojením konstatovalo, že se během prázdnin podařilo splnit a dokončit řadu plánovaných úkolů technického typu (nátěr oken na Opletalově, opravy instalací v kuchyni, nové pohodlné sedáky do ČK, žaluzie do kanceláří, instalace termoventilů). Byla schválena žádost Synodní radě o zřízení místa pastoračního pracovníka pro dosavadní sborovou sestru. Bylo rozhodnuto o koupi další kuchyňské linky. Byl projednán plán sborových akcí na říjen a listopad. Bratr kurátor referoval o usneseních synodu a bratr farář o přípravě nejbližších ekumenických setkání. Bratr Ventruba informoval o jednání dozorcí rady brněnského střediska Diakonie. V druhé části se staršovstvo rozešlo do komisí (výchovná, finanční a stavební), které projednávaly běžné úkoly sborového života.

Jiří Gruber

Brno II

Záříjovou schůzi staršovstva jsme zahajovali stíněně – ubylo nás. Naši spolustarší Eva Boudová a Jan Samuel Šebesta nás předešli branou, která vede z časnosti. Jsme vděčni Bohu za jejich život, službu církvi, přátelství a svědectví naděje, které nám odkázali.

Sborové shromáždění 17. srpna zvolilo na místo 2. faráře sboru (po odchodu Mgr. Jiřího Malého do sboru ve Vizovicích) Ondřeje Koláře ThD. a synodní rada tuto volbu potvrdila k 1. září. K nastěhování Kolářových do Brna je už skoro vše připraveno, na službu bratra faráře sbor radostně čeká.

Projednání běžných záležitostí bohoslužebných a hospodářských nebylo obtížné, představovalo ale značnou část času, který schůzi staršovstva presbyterky a presbyteri věnují. Vzali jsme rovněž na vědomí, že v průběhu příštích týdnů rádi přivítáme v prostorách Blahoslavova domu hosty z Diakonie ČCE, nejdříve v rámci akcí brněnského střediska k 15. výročí začátku jeho samostatné činnosti.

Jaroslav Vítek

---

modlitba

Můj Otče,
jsem slabý člověk.
Bez tebe se mi stanou chudoba bohatství
jen nástrahou a svodem.
Proto tě prosím:
Uvaruj mě pýchy, když se mi daří,
abych nezapomněl děkovat.
Budu-li mít málo, braň mé srdce
před zahořklostí a závistí.
Nedávej mně nic, co bych neunesl,
jen to, co jsi mi pro Ježíše Krista připravil
k mému dobrému.

vybráno z knihy Ludka Rejchrt, Modlitby šeptem, Kalich 2005

Obrázek na obálce je převzat z knihy Čtení z Bible, ilustrace Václav Sokol

---

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
